

UNION SPORTIVE «SOKOL»

162, BOULEVARD MOHAMMED V. - CASABLANCA
RESTAURANT «SLAVIA»

PUBLICATION NON PÉRIODIQUE

ROČNÍK: 1957

ČÍSLO: 4

NEPRAVIDELNĚ VYDÁVÁ

T. J. SOKOL - CASABLANCA

VOLNOST - ROVNOST - BRATRSTVÍ

POSLEDNÍ MINUTA POSLEDNÍ MINUTA POSLEDNÍ MINUTA POSLEDNÍ MINU

TAK ZVANÝ OBCHODNÍ ATAŠÉ A ŠEF ODBOČKY PRAŽSKÉHO NKVD PRO MAROKO

František VLČEK

zatčen dne 18 května 1957 v Casablance pro špionáž proti Maroku

Le Petit Marocain se dne 19 května 1957 přiráčí tuto zprávu:

Dne 13 května v dopoledních hodinách byl marockou policií zatčen František Vlček v okamžiku, kdy prodával jednomu marockému státnímu příslušníku pozoruhodnou částku peněz vynětou za dokumenty politického řezu. Potud oficiální zpráva.

Československé veřejnost si dobře vzpomíná na tohoto vytečnicka, jenž se poprvé objevil na půdě Maroka u příležitosti veletrhu v r. 1956.

Vyádal se za obchodního atašé československého vyslanectví v Paříži, ale jeho časté cesty do Paříže a do Prahy, jakož i nepatrné obchodní znalosti a velké mládí daly tušit, že se jedná o šéfa odbočky pražského NKVD, jehož úkolem je najít základnu pro komunistickou podvratnou činnost v Maroku. Bodvratné činnosti této šlachlivé osoby se podařilo strhnouti do svého špinavého víru několik osob z kruhu čsl. menšiny v Maroku, které jdu po dlouhý čas projevovaly své sympatie bolševismem/a které nemusíme jmenovati, neboť jsou všem Čechoslovákům v Maroku dostatečně známy a jejich tváře bylo možno viděti denně v československém stánku na letošním veletrhu.

Vlček a jeho klika kolaborantů to ostatně byla, která se snažila rozbít přátelství a bratrství československé menšiny v Maroku.

A BYL TO VLČEK A JEHO KLIKA ZDOŽ SE SNAŽILI TORPEDOVATI PRVNÍ REPRÉZENTACNÍ PLAVATOPSKÝCH UPRCHLÍKŮ V CASABLANCE.

Jeho špinavému řemeslu byl zatím marockou policií učiněn konec. Jistě se dočtete jistě o jeho pomocnících, ale je třeba vymýtiti celé hnízdo, které za sebou zanechal.

JEST KYNÍ NA ČECHOSLOVÁCÍCH V MAROKU ABY UČINILI POŘÁDEK VE SVÝCH ŘADÁCH A ABY SE SJEDNOTILI V LÁSCE PRO ČESKOSLOVENSKEOU VLAST A V BOJI PROTI JEJIM KVDJÍM OKUPANTŮM.

O dalším průběhu aféry "Vlček a spol." budeme čsl. veřejnost postupně informovati.

POSLEDNÍ MINUTA POSLEDNÍ MINUTA POSLEDNÍ MINUTA POSLEDNÍ MINUTA

SKUTKY MLUVÍ.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jako odpověď na náš oběžník č.3, vydalo Sdružení Čechoslováků v Maroku dopis, či spíše pamflet, ve kterém se pokouší vysvětliti názor sdružení na roztržku, zaviněnou u příležitosti výroční valné hromady Sdružení Vlčkem a klikou jeho kolaborantů./Ten to pamflet je sice podepsán výborem Sdružení, ale máme právem za to, že byl pracně skládán právě oněmi kolaboranty za pomoci pražských agitpropčiků/.

Pozorný čtenář v tomto dopise najde jen potvrzení toho, co my jsme tvrdili. Nechtěli bychom býti v kůži těch, kteří byli postupně nazváni "nezodpovědnými členy/.

Dopis Sdružení končí projevem lítosti nad "Neploдную polemikou", do které byli zataženi "proti své vůli", /inu, když vlček chápne beránka.../. Skutečností je, že do této zoufalé situace byli zavléčeni vůlí pražského NKVD, které nemeškalo zatáhnouti do svých sítí kolaborace členy Sdružení, ať již peněžními podporami nebo poskytnutím zaměstnání, či slibem nějaké funkce, až by komunistické Československo přidili v maroku vyslanectví a konsuláty. /Nebo že by pražské sliby šly až do garantování těch různých menších či větších majetku čsl. příslušníků v maroku???. Nemluvíme ani o tlaku na rodinné příslušníky, žijící v ČSR....

Tečka, kterou výbor Sdružení udělal za svým dopisem, byla však rychle doplněna několika vykřičníky. Jedním z nich je především účast téměř celého výboru Sdružení na recepcie, pořádané p. min. Kouhoutem u příležitosti československého dne na letošním veletrhu v Casablanca. Hrstka lidí, na které plzeňské pivo, pražské párky či vizovická slivovice vyvinuly takovou přitažlivost že zapomněli na uranové doly a jiné převychovávací tábory.

Fotografie účastníků této recepce, vystavené v LA VIGIE a Service 100 Francs, Place Edmond Douffé, budou jednou v/á/ěčnou vzpomínkou těm, kdož si vsadili banko na rudou kartu a tito si jistě již nyní přejí, aby nikdy nebyli poznali vlčka/v rouše beránčím/....

oooooooooooooooo

Karel Havlíček Borovský;

Vyhrožujte si mně,
přislibujte si mně,
přece zrádcem nebudu.

OTEVŘENÝ DOPIS SDRUŽENÍ ČECHOSLOVÁKŮ V MAROKU, restaurant "SLAVIA"
Bld. Mohamed V., Casablanca.

Vážení krajané, vážené krajaneky,

Poslední události ukázaly jasně, že heslo
"P R A V D A V Í T Ě Ž Í"

stále ještě platí.

Zatčení p. Vlčka dalo nám za pravdu a litujeme jen, že vlivem hrstky kolaborantů události musely dojít tak daleko. Litujeme, že se p. Vlčkovi a spol. téměř podařilo rozbít československou jednotu v Maroku a že dobré jméno československého národa muselo být zataženo do nechutné aféry, aloužící jedině účelům rudých mocipánů z Moskvy.

Abychom dokázali, že naše jednání bylo myšleno úprinně a že jeho pohnutkou byla jediná láska k porobené československé vlasti a že vždy upřímně podáme ruku těm, kdož staví ideály Masaryka, Tyrse a Wagnera nad nestvárnost učení Lenina a Stalina, my

NÍŽEPODEPSANÍ PROHLAŠUJEME

že v okamžiku, kdy výbor Sdružení Čechoslováků v Maroku vyvodí důsledky z chování a styků některých svých členů s Vlčkem a spol. odvoláme naši čest na členství ve Sdružení a posílíme nezištnou spolupráci řady pravých čl. vlastenců.

Casablanca, dne 19. května 1957

Josef V. Peroutka	v. r.	Roman A. Hüb	v. r.
Vladislav Šafránek	v. r.	Jaroslav J. Slorák	v. r.
Olga Peroutková	v. r.	M. Sloráková	v. r.

V době, kdy po prvé zazněla hymna francouzské revoluce, kdy pražané se hrdinně postavili proti Windischgrätzovým vojskům, v předměstí Kolína se narodil František K m o c h .

Syn nadučitele, již jako malý chlapec miloval hudbu a tatínkovy housle a školní harmonium byly první nástroje na něž se učil hrát. Jako jeho otec, také i on se stal kantorem v Kolíně, leč láska k hudbě jej vede do Prahy, kde se zdokonalil na varhanické škole. Vrací se zpět do Kolína ku svému kantorství, jež ovšem již zanedbává, neboť počíná psát své vlastní skladby, instrumentace a upravuje lidové písně. Je vícekrát kárán školním inspektorem a dokonce i hejtmanská školní rada mu hrozí vyloučením z rad učitelstva. Kmocha však již nic nemůže zastavit od jeho lásky k hudbě. Spustil boleslavskou dechovou kapelu s níž šíří radost a mladost po celém kraji - kolínském Polabí. Sláva jeho kapely jej dovede až do Prahy, kde jeho koncerty vzbuzovaly nadšení u českých vlastenců, neboť Kmoch vyjadřoval ve svých skladbách ryzí češství a odvahu, lásku k Zemi hrdě a hrdost. Rakovské úřady mu dokonce zakázaly hrát jeho skladba "My Češi jsme muzikanti, nás zná celý svět..."

I když byla Kmochova dechovka zvána na všechny národní slavnosti v Praze a jinde, nejraději hrával ve svém rodném kraji, kterému zasvětil nejvíce svých skladeb, ať je to již "Kolíne, Kolíne..." či "Na stříbropěnném Labi". Zlatý prut země české se ozývá i z jeho lidových písní Jarabáček, Andulko Šafařova atd.. Kdo z Čechů by neznal a netančil při jeho mazurce, již nazval po své milé "Márinkou" ?!

Dne 30. dubna tomu bylo 45 roků, co zemřel velký český muzikant, F r a n t i š e k K M O C H , ale jeho kapela stále žije a bude žít ještě dlouho. Po jeho smrti převzal taktovku jeho švagr Vlašák a po něm Říha. Stále se však říká "Kmochovka" a i nyní, když spustí "Muziky, Muziky ..." nebo "Kmochiádu" vše jde radostně do kola a zapomene se na všechny strasti, bolesti, a strach... stín dnešního režimu. Avšak není daleko doba, kdy kolínští muzikanti nebudou mít strach ze zatčení, a budou moci hrát "Haj, husičky, haj..." a "Červenobílý, to se mě líbí..."

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXX

"...Stůjte pevně na svém národním cítění a demokratickém duchu !

Stůjte pevně při svých ideálech a svých mravních zásadách ! Tyto ideály a zásady nakonec zvítězí, jako zvítězily ve všech těžkých dobách našich dějin a pomohly opět našemu národu k svobodě ..."

XXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ing. J. Slorák :

K D E D O M O V M Ů J - ?

Obyčejně to začínalo tak, že dva páni se zločineckými obličejí ale s očima dítěte zaklepali na dveře jejich bytu a ptali po tom či onom příslušníku rodiny. Nebyl li doma, pak se omluvili, že přijdou později. Když se konečně nic netušící syn, otec, bratr či kdokoliv jiný, konečně na tom již nezáleží, vrátil, objevili se znovu ti dva páni se zločineckými obličejí ale s očima dítěte a řekli pouze : "ESTÉBĚ . pojdte s námi !" - " Proč ?" zněla vždy tatáž otázka - stokrát, tisíckrát , desetitisíckrát. "Pouze nějakou informací a hned se můžete vrátit..." A už se ten syn, otec, bratr či kdokoliv jiný, konečně na tom snad nezáleží, nevrátil. Kdo měl trochu štěstí, tak se snad ještě vrátí. Mnichý se již ale nevrátí. Zůstane jen ve vzpomínkách.

Po cestě od domova na stanici STB byli páni přívětiví. nabídli cigaretu, ptali se na to nebo ono - samé neviné otázky. Po příchodu do kanceláře se z obličejů páň staly šklebící se masky a oči změnily svůj dětinský výraz ve výraz krvelačné šelmy.

"Postavte se támhle do rohu" zněl britký rozkaz. "Ale pánové , soudruzi, co to ...?" "Drž hubu, až později ti dáme možnost mluvit !"

Nyní teprve se zdálo tomu synovi, otci, bratru či jiným, že tam ti dva za jeho zády snad nejsou tak příjemnými jak byli předtím. Vlastně, neměl čas aby se mu něco zdálo, neboť rána do hlavy, a kopanec který následoval, ho ze snění probudili. "Tak a teď mluv !" - "Co ?" Kopanec. "Znáš toho a toho ?" - "Neznám." Kopanec. "Tak ty nevíš, co je to CIC?" "Ne, ale proč mě kopete ?" Facka. "Tak ty neznáš !? A co páni ta a ta ? Také neznáš ?" - "Neznám" - "Otoč se ! Dřepni si ! Předpaž ! Hlavu vzhůru !... Kdo je to na tehle fotografii !?" - "Ne-ne-nevim" . Estébákova boja se mu zabořila mezi rozevřenými koleny do života .. "Vstan a posaď se zde u stolu!" Se strašnou bolestí v břichu, vstává vyšetřovaný se země a dopadá na židli vedle stolu muže s tváří ale bez tváře a s očima krvelačné šelmy. Ta druhá tvář bez tváře se staví za zády vyšetřovaného. Vyšetřovaného ?? Ne! Mučeného !. "Abych ti ušetřil práci s odpovídáním, všechno jsem již napsal. Zde máš a podepiš!

Mučený se zkalenýma očima zírám do listu papíru, v třesoucí se ruce, drží pero. Záhlaví :

PROTOKOL O TRESTNĚM ČINU podle zákona na ochranu lidově-demokratické Republiky § 235 odst. I. b... Dále : Jméno mučeného, jeho bydliště atd.... a ...: Přiznávám se, že můj bratr František a jeho přítel pan X nebo Y mě dodávali štvavé tiskoviny, které jsem já, v zájmu poškodit dobrou pověst představitelů vlády..... "Ale pánové, to není pravda!" "Podepiš!" - "Vždyť říkám, že to není pravda. Já..." Skloněná hlava nad listem papíru se připlácela na desku stolu. Z nosu vystříkla krev. To ona tvář za jeho zády se rozmáchla rukou. - "Podepiš !" - "Podepiš !" "Podepiš !" - "Nemohu. Nemohu. Vždyť jest to můj bratr a není to pravda" "Podepiš!"

"Chudáku, ti tě zřídili..", byla první slova která vnímal, když se probouzel z mdloby v policejní vězeňské kobce. "Cos proved ?"
"Nic, měl jsem podepsat !" - "A podepsal jsi ?" - "Nepodepsal ." - "Tak to tě ještě čeká trápení".

Trvalo to několik dní a nocí. Nepodepsal !! Pak mu dali pokoj. Aby se zotavil. Po několika dnech byl převezen na Pankrác. Odd. I. b, kobka č. 213. Již jich tam bylo pět a jedno lůžko. Soustružník, učitel, řezník, lékárník, student a on, řekněme třebaš. voják. Šest, sedm, osm měsíců soudní vazby. Jednu hodinu procházky po dvoře denně. 200 gramů chleba, takousi polévka, tři neloupaná brambory, černou špínu místo kávy denně. Náušky, šacky a šikanování denně šest, sedm, osm měsíců. Pak předličení.

"Jménem lidové demokratické republiky Vás odsuzují k trestu.. A nebo : "Na základě nedostatek důkazů Vás zprošťují soudní vazby, ale předávám Vás na dobu dvou let do přeškolenáckého tábora v Jáchymově !."

Jeden jel na Bor, druhý do Jáchymova, třetí na Desátý dvůr. Ten třetí o 5 hodinách ráno ke sam. Vždy čtyři naježdou. Vedle sebe. Později už je ani nekládají do dřevěných beden, představují je rakve. Jen tak, do země. Voják, sedlák, řemeslník, soudruh, bratr, ještě dítě. To jsou ti, kteří se už nevrátí.

A ti druhí ? Šli na pracovní komanda. Čekali. Čekali.... Některým se to podařilo. Když stráž po propité noci byla méně ostražitá, odešli. Někteří k odchodu potřebovali pouze kožený pásek od kalhot a mříž v okně. Odešli, ale zůstali. Jiní potřebovali mezeru v ostatém drátě.

Hladoví, umoření několikadenním pochodem přišli na hranice. "Dělnického ráje". Čekali na noc, na příhodný okamžik. Přesle plazili se po břiše v blátě. Ještě kousek ! Ještě kousek ! Ještě kou....
"Stůj !" - "Co, stát ? Zpět ? Ne !" - "Bummm. Došel na hranice pravého ráje. Už mň není zima v rozmočených vězeňských hadrech.

Přejdu, či nepřejdu ? klade si otázku mnoho jiných plazících se v blátě. Přesli. Je jich tisíce, desetitisíce. Hlásili se ráno u pohraniční strážě na druhé straně. "Kam prosím ?" ptali se. "Do lágru a potom snad dále " říkali lidé, kteří ještě nedávno byli našimi nepřáteli. "Máte hlad ? Nate, vezměte, nemáme mnoho, ale rádi pomůžeme!" Jízdenka zdarma, přeplněný vlak lidmi mluvícími různými jazyky. Také synové, otcové, bratři nebo jiní.

Uhledne kasárenské budovy, nebo polorozbité dřevěné baraky je přijali. - "Gut Morgen. Bin aus der Tchechoslowakei gekommen. Heisse.."
"Blok A, II. poschodí světnice č. 30 " jim řekli. Zpět do přijímací kanceláře : "Vždyť tam už není místo !" - "Dobře, tak blok D, III. poschodí světnice č. 80... Zase zpět do kanceláře. Není místo. Kancelář zavřená. Jest oběd. Tak šli hledat kuchyni. Postavili se do dlouhé řady.... Po čase se jim ale zdálo, že toho jídla bylo někdy víc na pracovním komandě; než zde v lágru. Tam je okrádal stát, zde vlastní lidé. - "Co chceš ? Příděl cigaret ? Nejsou. Skladník je prodal Němcům a o kalhoty nežádej, ty už nosí Poláci ! A dnes večer místo jednoho deka másla, dostaneš jen půl deka margarínu. Kuchři si máslem platí ve městě světničku se vším komfortem ". - "Kdo jsou ti lidé ?" ptali se ti, kteří

poznali tvář bez tváře a sto gramů chleba denně. "Raději se neptej a jdi si za jednu Marku co fasuješ týdně na holení, koupit DDT a vymoř vši v tvé posteli a nebo raději kup balíček cigaret a snad s jeho pomocí dostaneš brzy emigraci -!" byla odpověď těch, kteří znali poměry lépe.

Byl hlad, byla zima, byla špína. Učitel, kovář, profesor, učedník, doktor šli pracovat. Bylo potřeba peněz na oblečení, bylo potřeba utéci alespoň na několik hodin denně z prostředí lágru.... Pracovali vedle sebe. Kopali kanalisace, zkládali uhlí, dělali zedničinu. To byli ti, co poznali tvář bez tváře. Ti druzí dále chodili se ažbáňem pro vodu, až se ucho utrholo. Mnozí z nich se již vrátili. Svůj úkol vykonali.

Pak přišla vytoužená emigrace!! Každý měl v ruce malý kufříček. Byl malý, velmi malinký - ale jeho - začal nový život. Jedni jeli tam, druzí onam. Někde byli přijati s upřímným pochopením, jinde jimi pohrdali. K vůli tomu malému kufříčku - víte? Pustili se do práce s chutí. Poctivě. Vždyť nikdy jinačí nebyli a poctivost a ten kufříček bylo vše, co jim zbylo... Ba ne, ještě něco! Strašná nenávisť ke všem, kteří spravedlnost zaměňují za násilí, ku všemu co z lidí dělá bestie, ku každému který jakýmkoliv způsobem se přičiňuje, aby člověk nebyl víc, než jest zvíře.

Pustili se do práce s chutí, živořili, umdlévali, ale nepoddali se ani svůdným řečem některých, kteří říkali "že když?.. tak ..!" ani hladu. Na ten byli zvyklí a na "TY" se dívali a dívají s utrpením. A ejhle!! Za rok, za dva, syn se stal vedoucím v jednom významném podniku, otec šetřil a dnes jest váženým obchodníkem, bratr složil s úspěchem lékařské zkoušky a ti jiní se oženili, jsou hledanými řemeslníky, úředníky, umělci. Už to nejsou ty ubohé, vychrtlé postavy v rozedraných hadrech, ale lidé kteří něco znamenají.

"Příteli, jsem sám. Ty také jenom vzpomínáš. Je nás takových víc. Jsme krajané, buďme si bratry..." byla slova tisíců roztroušených po celém světě. Počali se sdružovat v různých organizacích, buď v těch, které již po dlouhá léta v té či oné zemi existovaly, a kde nebyli pochopeni, kde nalézali jenom chladnou nadutost a křivé pohledy smíšené s výrazem překvapení, jak jest to možné že nepadli, že žijí, ba dokonce že dnes již i zpívají... tam se sdružovali v nové spolky ať už se jmenují tak a nebo tak, ale které mají všechny něco společného? nezapomenout učitelů lásky a připravovati se na Boží Soud.

"Země šťastných lidí" Mládež budoucnosti" Vrcholný výkon česko-slovenských dělníků" - soudruhu, neznáš ještě nějaká podobná hesla, kterých bychom mohli použít, až pojedeme zastřít světu oči růžovými brýlemi do Damašku, Lipska, Casablanky nebo Londýna?" - "Uvaž, jsou tam lidé kteří znají skutečnost lépe než my sami, dnes již se jim začíná věřit, ba soudruhu, už se jim věří víc než našim lidem, kteří až dosud seděli v jejich řadách!?! - Nu a oni přijeli. Počet "našich lidí v jejich řadách" už neexistuje. Přijeli a zase odjeli. V srdci emigranta, syna, otce, bratra či jiných. Zůstal zmatek. "Bratře, řekni, jest to možné, že tito lidé mohli takovým způsobem křičet lži do světa? Jsou to naši krajané? Nebo jsou všichni tvářemi bez tváře?!"

Přešla léta. Ze synů se stali otcové, z otců starci. Přišel Boží Soud. Byli na něj všichni připraveni.

"Hurááá, bratře, vidíš? Ještě kousek. Ještě kou...." Zůstal ležet v blátě. Nedočkal se. "Táto, kde jsi zůstal, proč nepíšeš?!" Nikdo neví, kde

jest táta. Historie se opakovala, jenomže po mnoha létech a obráceně. Tehdy syn, otec, bratr či mnoho jiných padlo s úzkostí o ten "Ještě kousek", nyní s nadšením, neboť věřili, že uzří statisíce pochodovati Prahou osvobozenou od tváří bez tváří, že už se nemusí víc ptát "KDE DOMOV MŮJ?" ale společně se všemi a za ty co se nevrátili odpoví sami

" Z E M Ě Č E S K Á , D O M O V M U J ! ! "

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXX

J.V. Sládek :

Č E C H Y .

Pro vaše neštěstí, pro vaše utrpení,
pro vaši němým žalem zrytou XXXX skráň,
pro vaši samotu, pro vaše ponížení,
pro šíji pode jhem, pro ukovanou dlaň-
pro vaše bratry, neslyšené vzdechy,
pro výsměch nepřátel i hvězdu naděje
jež, Bůh až uslyší, se přec nám zaskvěje-
pro ty, kdož věří v ni, ať bouře obzor kryje,

pro každou krůpěj, již mi srdce bije,
pro každé české slovo matčino,
pro vše, co drahého mi ve vás žije,
pro vše, co drahého mi ve vás pohřbíváno,
pro každou vzpomínku zpod rodné střechy,
pro každou slzu v dálné cizině
a pro svou povinnost ve chmurné hodině,
jež nedala mi zoufat bez útěchy-
já miluji vás, moje drahé ČECHY.

Bůh opatruj a utužuj vás v boji,
Bůh sílí vás, až vaše rány zhojí,
Bůh zachovej vás v klidu, míru, spáse,
Bůh vrať vám volnost, velikost, slávu zase ! -
a v kraji šťastném, smavém od výsluně
těm, kteří milovali v chmurném čase,
ustlete měkce ve svém svatém lůně !

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

V poslední době projevila se potěšitelný vzrůst zájmu o sokolskou činnost nejen v Haroku ale i v jiných jednotách.

Nastává určité krystalisování v řadách uprchlíků a ti, kteří dlouho marně čekali na nějakou činnost našeho politického vedení anebo těch, kteří se za toto vydávají, obrací své zraky k Sokolu. Přispívá k tomu též fakt, že v sokolských řadách se nenašel žádný slaboch, který by podlehl sladkým slibům Klingrova společku, aby se vrátil do porobené vlasti, ani žádný Štobák.

Abychom mohli tento zájem podchytiti a usměrniti, potřebujeme věnovati více práce a času ideovému školení. Tito noví ale i někteří starí členové si musí uvědomiti, že Sokolem se nestává nik do čího, že vyplní členskou přihlášku, zaplatí příspěvky a nosí na obdiv sokolskou legitimaci. Býti Sokolem, znamená podřídit se sokolským rádem a tyto rády je nutno všem objasniti. Je pravda, že chybí potřebný materiál, literatura a že ta, která je k dispozici by potřebovala trochu "omladiti" respektivně přizpůsobiti době a novým úkolům Sokolstva.

Není dobře možno vzdělávati členy, pořádati ideová školení, kursy a pod. bez potřebného materiálu a zde by snad mohly pomoci hlavně jednoty ve spojených státech, které jistě potřebnou literaturu mají k dispozici a mají též možnosti, tuto rozšířiti a rozšířiti.

Je též velmi potřebné, aby jednoty mezi sebou udržovaly spojení a vzájemně se informovaly o činnosti mnohem podrobněji a častěji než tak může činiti Československý Sokol v Zahraničí. Bylo by snad možno zavésti pravidelnou sokolskou stránku v zahraničním tisku jako třeba Českoslováku, kde by třeba každé druhé číslo mohly vyjíti zajímavé zprávy o činnosti sokolských jednot. Že nám dnes oficiální věstník nestačí, může nám dokázati právě poslední diskuse o návrzích na změnu sokolských stanov, která vyšla v březnovém čísle.

Je velmi těžko, aby se vzdálené jednoty, jako je naše ku. příkladu, vyjádřila k této diskusi. Nemáme zda ani k dispozici literaturu, ani Sokoly s velkou praxí ani právníky a jsme tedy nuceni zaujati stanovisko, které neodpovídá problému.

Chápeme zcela, že předválečná struktura Sokola neodpovídá dnešní době, jsme však proti tomu, aby se ke změněm přikročilo bez řádné přípravy a bez řádného vysvětlení problému. Nemáme ani ještě k dispozici zprávy se sjezdu ve Vídni a nemohli jsme ještě ani v jednotě o těchto debatovati a již se máme zabývati návrhy na dalekosáhlé změny. Dejme napřed jednotám možnost, prohloubiti sokolských myšlenek znalost a pak teprve uvažujme o změnách. Nezapomeňme však na to, že se za tyto změny budeme museti jednou zodpovídati těm, kteří zůstali doma a jednejme tak, abychom mohli před naši sokolskou veřejnost předstoupiti s čistým svědomím.

Josef V. Peroutka

ÚČEL Č. S. STÁNKU NA MEDZINÁRODNOM VEĽATRHU V CASABLANKE .

Od 4. do 19. mája t. r. máme v Casablanke medzinárodný veľatrh všeho a najviacej propagandy.

Medzi vjatzserima štáty a pološtáty účastný sa tejto výstavy komunistické Československo. Prirodzene je predmetom tohoto článku. Hlavný stánok nachádza sa ve veľkom paláci, svorne vedľa Jugoslávkeho, Poľského a Syrského, tvorjac tak dobré známý blok satelitov. Na prvom mieste postrádáme ale prítomnosť Maďarskú, treba se známým nadpison "ZEM ŠŤASTNÝCH LUDÍ".

Novinári pozvaní poriadateľmi Č. S. stánku, bohaté pohostení pražskou šunkou a vizovickou slivovicou, skromne činili známosť motocyklu Jawa a zjástili okolinosť, že niektoré motory Diesel Škoda hodily by sa pre rybárske lode. Či može napísať viacej novinár kontrolovaný prítomnosťou čitateľov? Iste by bol koniec jeho úspechov keď by si dovolil chválozpevy na auto Škoda 440, treba trojbarvné, keď sotva deset krokov stojí Chrysler 300 a lebo Karman- Chia. može snad písať o obraze elektrickéj chladničky, u ktorej je kľúčící hospodyňa, aby vidzela do najvyššieho oddelenia. ?

Nuže, po oficiálnych návštevníkov prídá návštevníci platiací. Už nie sú slávostné vítanie. Aký dojem si otnášajú títo po návšteve v Č. S. stánku? Spolu s učená bezvadná a čistá úprava stánku. Predmety vystavené su ale nedokonaté a často zastaralé. určite schcaza všetre, čo predstavuje životný standard sčobedného človeka. elektrické chladničky, pracie a umývacie stroje, sčicie automatické stroje, moderný nábytok, osvetľovacie telesá a kuchynské roboty. Tento druh návštevníkov očakádza zklamany s poznánkov "Přechá na ulici a hačky v truhlizni". Návštevník národnosti marockej, pre ktorého domnívame sa, že výstava, určená, nepozná mnoho z vystavených predmetov a nevie k čomu služba. Na prípadnú otázku nikte mu namože dať zrozumiteľné vysvetlenie. Presto niektoré predmety tešá sa veľkému obdivu týchto návštevníkov : su to hlavne sklenné viacbarevné ozdoby na vianočné stromčeky. Obklopené skupínov marockých žien, s rozšírenýma očima, su zpravilaľ považované za nádherné náušnice. Jelikož tento druh tovaru v zemi Musulmanov prakticky nepredajný nachádzáme i v stánku poľském vnucuje sa ná myšlienka, či komunizmus neprichádza nám tuná v kutne misionára.

Dalšiu skupinu návštevníkov tvoria niektorí jednotlivci z rád našich starousedlíkov. Jejich obdiv všetkého československého je nekonečný. Jejich posudek o pôvodu a učalu je obmedzený. Objíma jú sa s poriadateľmi a vypytujú sa o známých a neznámých vo vlasti. Samozrejme, že tam vo vlasti sa vedie všetkým moc dobre a najlepšie tým čo sú už mrtví. Návštevníci- kolaboranti sú uvádzaní do predem pripravených miestností, kde sú im predkládané mnohé dobroty a hlavne otázky. Odnášajú si z návštevy najviacej a hlavne hodne darov. Nuže, tu máme odpoveď o účelnosti tohoto stánku. Udržovať stály styk s vybranými jednotlivcami z rád našich starousedlíkov, presvedčovat a zdokonalovat je, nakoniec bohaté odmenit a takto si vychovat budúcu jistú pátu kolonu.

Maroš Lukáš,

M. MEZINÁRODNÍ REZONANČNÍ PLES .

V sobotu dne 13. května t. r. zaznamenali Sokolové v Maroku velký úspěch. Společně s ruskými, maďarskými a rumunskými uprchlíky, připravili casablanskému obyvatelstvu nevharnou peřivarovou zábavu. Téměř dva tisíce se připravovali. Co to bylo starostí, schůzek a zase starostí. Ale výsledkem činil všechny, když přilodili ruku k dílu.

Řesatčelný orchestr vlněl až do raných hodin české polky, maďarské gardáš a ruské taneční melodie. Děvecký sbor T. J. BOKOL přenesl do marokánských a slovanských národních písní a taneční par zatonečil pravou českou polku. Naši přátelé, uprchlíci z Ruska obohatili program s lebedujkovým orchestrem a mistrně předvedeným ruským národním tancem a 8 čl. ruského tanečního souboru. Taneční pár maďarských uprchlíků a hradlový pradáš byli ocmeněni bohatým potleskem téměř 500 přítomných. České bufet dale ochtneť přítomným tvarohové koláče, "štrudl", slivovici, bobovku a jiné speciality, ruské zase pravý keviár vodku a pirožky a maďarské tokajské, debrecínské parky a jiné národní lahůdky. Torbola s téměř 700 cenami byla radostným překv perím pro ty, kdož měli to štěstí a koupili si grave číslo. Snad ještě nikdy v historii Maroka nebylo pohromadě tolik slovanských národních krojů, snad ještě nikdy neslyšeli tolik XA krásných slovanských písní. Oficiální hosté prohlásili, že dosud tak neobvyčajnou podívanou a srdečnost v Maroku neviděli.

Sřromé, ale s hrastostí Vám a strý a bratři oznamujeme, že to byl jeden z největší poaník, který sokolova Jednota v Africe uspořadala a hlavně, že to byla manarstava čtyř národů, kteří takto projevili veřejnosti a samisobě, že stojí pevně a odhodlaně vedle sebe, že mají společný zájem a že plují na jedné lodi.

Dobrá vep se podařila !! Byli jsme valice vřale přijati všemi, kdož byli přítomni, byli jsme valice vřale přijati čestnými hosty z řad diplomatického sboru a marocké vlády. Nehledě k obrovskému finančnímu úspěchu, byl to úspěch s o r a l n í, byl to úspěch n á r e d n í!

A n byl to úspěch i s o s t n í !!

ŠVÉDSKO 1958

mistrovství světa v kopané :

Mistrovství světa ve fotbale se neudržitelně blíží a sním pilně připravuje Švédsko na přijetí národních fotbalových mužstev ze všech světadílů. Je též samozřejmé, že již dnes jednotlivé švédské fotbalové svazy vědí naděje svého národního mužstva na dobytí I. místa, nebo alespoň na velmi čestné umístění ve světové soutěži nejlepších mužstev. Soutěž se má konati v červnu 1958.

Švédská fotbalová federace určila 12 měst, rozdělených do 4 skupin, kde se budou odhrávat předfinálové zápasy. Finále bude 29. června ve Stockholmu.

Jen 16 států zasáhne do finálových bojů z celkového počtu 53 kterých se přihlásilo do této světové soutěže.

Švédsko dá do prodeje 1.200.000 vstupenek, které budou jenom předávány ve Švédsku, ale hlavní část bude určena pro cizince. Ceny vstupenek se budou pohybovat mezi 5 až 50 švédskými korunami.

OD VŠECH PROŠKŮ : KOPANÁ

RAKOUSKO :

Rakousko - Švýcarsko 4 : 0
Rakousko B - Švýcarsko B 1 : 1

HOLANDESKO :

Holandsko - Německo 2 : 1

ŠPANELSKO :

Mezinárodní turnaj vyhrálo Rakousko, když před 75.000 diváky porazilo Španělsko 3 : 2

ANGLIE :

Vítězství nad Manchesterem U. Real Madrid se kvalifikoval do finále o peněz evropy.

B C X

KANADA :

Malá I / Francie / mistr světa v kopání více jest na zájezd v Kanadě.

U.S.A. :

Sugar ROBINSON očekává těžký zápas dne 1. května 1957. / do závěrky listu nedošel výsledek. Pozn. red. /

IVÍCI ŽE ... :

U.S.A. :

Američan Bob Gutowski vytvořil nový světový rekord ve skoku o tyči s výkonem 6.781 v dřívějším rekordu 4.77 m /

FRANCIE :

Francie získala převážnou část svého příjmu za 30 milionů Fr.